

РЕШЕНИЕ

№ 2329

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9341** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК и е образувано по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, с искане за прогласяване нищожността на свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/04.06.2018 г., издадено от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място]. на лицето С. Н. К..

В протеста е заявено искане да бъде обявена нищожността на акта по издаване на СУМПС, тъй като е издадено в противоречие с изискването за „обичайно пребиваване“, съгласно Директива 2006/126/ЕО.

В проведеното открито съдебно заседание СГП се представлява от прокурор К., който поддържа протест и моли същият да бъде уважен.

Ответникът – Началникът на отдел ПП, СДВР, в депозираното по делото писмени бележки изразява становище за недопустимост на протеста, поради липса на предмет.

Заинтересованата страна С. Н. К., редовно призван, не се явява и не взема становище по делото.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред СДВР е започнало по заявление с рег. № 29101523/09.10.2018 г. на С. Н. К., който на 09.10.2018 г. е подал в отдел "Пътна полиция" при СДВР, пред системен оператор М. Г. З., заявление за подмяна на СУМПС (дубликат - поради кражба на СУМПС), като със заявлението са подадени и комплект от документи за

подмяна на свидетелство за управление на МПС, съгласно чл. 15, ал. 1 от Наредба № 1-157/01.10.2002 г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. С. Н. К. е попълнил и подписал собственоръчно декларация по чл.13, т. 6 от Наредба 1-157/2002 г. на МВР, относно „обичайното му пребиваване“.

С оглед на така подаденото заявление, на 12.10.2018 г. от ОПП-СДВР е издадено ново СУМПС №[ЕИК] на лицето С. Н. К. за категории „АМ,В1,В,С1,С,Т.“, с валидност до 19.12.2019 г., като горепосоченото СУМПС е получено лично на 17.10.2018 г.

Изпратено е писмо от ГД "Национална полиция" в О"ПП"-СДВР, в което е посочено, че германските компетентни власти са сигнализирали, че СУМПС № 28779425/12.10.2018 г., издадено от СДВР - отдел „Пътна полиция“ - [населено място], издадено на С. Н. К., [дата на раждане] е издадено в противоречие с изискването за „обичайно пребиваване“, съгласно Директива 2006/126/ЕО.

От СДВР е изготвена докладна записка с рег. № УРИ 4332 37086/04.08.2020 г. на за началник на 03 сектор „АО“ при отдел „Пътна полиция“ - СДВР, старши инспектор Т. Н., в който е отбелязано, че е налице ново обстоятелство по см. на чл. 99, т. 2 от АПК. СУМПС на С. Н. К. с №[ЕИК], издадено на 12.10.2018 г., с валидност до 19.12.2019 г., което пред българските органи било заявено като откраднато. С докладната записка е направено предложение да бъде уведомена СГП за предприемане на действия за обявяване на нищожността на издадения дубликат на СУМПС.

Представени са и други доказателства съдържащи се в административната преписка, приети като доказателство по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.145 ал.1 от АПК, административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, като според чл.147 ал.2 от АПК, прокурорът може да подаде протест срещу акта в случаите по чл.16 от АПК. В чл.16 ал.1 т.1 от АПК е предвидено, че прокурорът следи за спазване на законността в административния процес като предприема действия за отмяна на незаконсъобразни административни актове, споразумения, административни договори и съдебни актове. Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство, според легалната дефиниция на чл.50 от ЗБЛД. Т.е. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.3 от АПК, тъй като в него е материализирано волеизявление за издаване на документ от значение за признаване и упражняване на права и задължения, а именно за притежаване на правоспособност за управление на МПС.

От горното следва извода, че законодателят е предоставил правомощията по оспорване на административен акт чрез подаване на протест на прокурора, без разграничение за йерархическата му поставеност в системата на прокуратурата, с оглед общата компетентност на прокуратурата по чл.127 т.5 от Конституцията на РБ и чл.16 ал.1 т.1 от АПК. Ето защо прокурорът при СГП притежава процесуална легитимация за оспорване на издаденото на името на Г.И. СУМПС.

С разпоредбата на чл.149 ал. 5 от АПК е регламентирано, че административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Ето защо, производството е резултат от валидно и допустимо сезиране на

съда.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Преди да разгледа спора по същество, съдът следва да изясни характера на претенцията за нищожност на оспореното СУМПС. Безспорно е, че административните актове, които противоречат на законите или на други нормативни актове са недействителни-невалидни актове (с нередовно действие). Основното разграничение на порочните актове на администрацията е разделението им на нищожни и унищожаеми в зависимост от степента и качеството на порока (дефекта), от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта. С оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Теорията и съдебната практика приемат, че всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма, а оттам - на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, издаден при пълна липса материалноправните предпоставки, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; който изцяло е лишен от законово основание; когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон от нито един орган. Нищожен е и административен акт при липса на предмет, когато обектът на разпореждането в него не съществува или разпореждането е с невъзможен предмет. Следователно, следва да бъдат преценявани всяко едно от изискванията за законосъобразност на административния акт, така, както те са регламентирани в нормата на чл. 146 от АПК и в случай, че се констатира нарушение на някое от изискванията, неговата интензивност и тежест следва да бъде от степен на същественост достатъчна, за да обоснове извод за нищожност.

В случая наведеното от протестиращия прокурор основание за нищожност на административния акт е липса на компетентност на административния орган за издаване на СУМПС, поради противоречие с изискването за „обичайно пребиваване“, съгласно Директива 2006/126/ЕО.

Съгласно чл. 7, пар. 5 , б. „а“, б „б“ и б. „в“ от Директива 2006/126/ЕО предвиждат, че никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство и предприемат необходимите мерки. Необходимите мерки по отношение на

издаването, подмяната, подновяването или заменянето на свидетелство за управление на моторно превозно средство имат за цел да се провери с други държави-членки, когато има обосновани основания за съмнения, че кандидатът вече притежава друго свидетелство за управление на моторно превозно средство

Разпоредбата на чл.7, пар. 5 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, е въведена в националното законодателство посредством нормата на чл.151, ал. 7 от ЗДвП. Според посочената разпоредба едно и също лице може да притежава само едно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава-членка на ЕС.

Съгласно чл. 160, ал. 1 от ЗДвП дубликат на свидетелство за управление или на контролен талон към него се издава, когато свидетелството или контролният талон е изгубен, откраднат, повреден или унищожен, за което притежателят подписва декларация.

В настоящия случай С. Н. К. е подписал декларация, че СУМПС е изгубено и не притежава друго валидно такова. Видно от докладните записки е записано, че К. е с „обичайно местопребиваване“, съобразно чл. 12 от Директивата, в Република Германия и притежава валидно германско СУМПС. Следователно не са били налице предпоставките за издаване на дубликат на СУМПС на територията на РБ, в частност не са били налице условията на чл. 161 от ЗДвП.

Липсата на основание за издаване на дубликат на СУМПС води до нищожност на волеизявлението за издаването му, доколкото посредством издадения дубликат лицето притежава два броя СУМПС, удостоверяващи неговата правоспособност за управление на МПС, а това е в противоречие с императивните норми на закона.

Предвид това следва да бъде обявено за нищожно волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/04.06.2018 г., издадено от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място]. на лицето С. Н. К..

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение 70-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявление на Началник СДВР, отдел „Пътна полиция“ - [населено място] за издаване на Свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК]/04.06.2018 г., издадено от СДВР - отдел "Пътна полиция", [населено място]. на лицето С. Н. К..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: